

Filip Tamás

Azért zuhog

Ússz föl a vízesésen,
győzd le, és ne szégyelld, ha
beleizzadsz, ez a legkevesebb.
Mások csak föltekintenek rá,
látják, milyen hatalmas,
néhány fotó, és nincs
több dolguk vele.
De ez itt rád vár, tízezer éve
azért zuhog. Látták ősemberek,
indiánok, konkvisztádorok.
Volt, aki istent látott benne,
és hódolt neki. Azt kérded,
olvasóm, honnan tudom?
Nem én tudom, hanem a versem,
nekem is ő súgja, hogy szánd
végre el magad, meglásd:
menni fog.

Por

Testem élő porában lépkedek,
forróság köhögtet, és
íme, gyönyörű felhő
könyörül meg,
lezúdul rám a zápor,
és egy percre rá bennem
Isten kertje zöldell.

Gyónás

A lávaföldek szőlőskertjeit
figyelem, és messze túl
az ellobbanékony tüzeket.
Mintha meggyónnák nekem,
hogy felégettek annyi házat,
hamuvá perzseltek annyi
vértanút és eretneket.
Ígérík, mostantól fogva
már csak melegítenek.
Hiszek nekik, s mikor bűneik
alól feloldozom őket, még
a harang is megszólal. Hangja
boldoggá avat, azt zengi: élsz,
mert megszülettéél, de most
eljött feltámadásod ideje.

Fehér és vörös

Találkozzunk Ojnjakonban?
Talán fehér leszek.
Fehér az arcom, szakállam,
maradék hajam.
Fehér a bunda, csizma,
a kesztyű, sapka rajtam.
Tél lesz, mi más.
Tudom, te is oda vágysz.
Találkozzunk Ojnjakonban.
A nagy nyári fesztivál
mínusz 144. napján.
Legyél te is fehér, mint a hó.
Győzedelmeskedj az idő felett,
fésüld ki hajadból a vörös színt.
Csak a tűz legyen vörös,
a napkelte, az alkony.
És az utolsó pohár bor,
amit veled este megiszom.

Triptichon

(1)

A lélek alagútjában
kövesd a megkövesült
vadnyomot, megszelídülsz.

Régi fuvallat ölel magához,
legyen mit lélegezned,
elnyugodsz tőle, ráismersz,
te hagytad itt ezer éve.

A hovának nincs iránya,
mert mindenfelé vezet.
Egy utat választasz,
a többiről lemondasz.

Letérdelsz a szűk
kapu előtt, fénykarddal
lovaggá ütnek, fölállsz és
visszaindulsz, megírja
magát a legszebb versed.

(2)

A tikkadat-nyarakat szeretem.
Ahogy esténként nap-hamuval
oltjuk az ember csinálta tüzeket.
Sáskákkal együtt imádkozom,
és boldogan mondom velük:
köszönöm, Uram, hogy hajszolet
az életem. Te széttépsz és
összeraksz mindennap, akarom,
ne hagyd abba, adj alám mindig
új s új lovat, neki zöld füvet, nekem
parázs-szívet, és fújdogáld, hogy
mindig izzon, ne aludjon el soha.

(3)

Esőt kiabáltam, és kisütött a nap.
Madárijesztők rohannak.
Az idő magához ölel
és megropogtat.
Látóhatárok figyelik, hogy
az Ősök Terén
napozok esőktől ostorozva, és
az Ország Versét írom
krétafogytáig az aszfaltra.

Versek odafentről

Mintha maga a torony
szórta volna közénk ezeket
a megsárgult papírokat,
fölszededegetjük, versek.
Bárcsak Hölderlin úr
szólna hozzánk, sóhajtjuk,
és máris ilyen szemmel
nézünk a toronyra fel.

Ha be mernénk kopogtatni
hozzá, kétségtelen, hogy
úgy szólítana, Őszentsége,
Felség, legkegyelmesebb
Generális, Páter, Magiszter.
És hiába szeretnénk
előtte mélyen meghajolni,
egész biztosan megelőzne.